

Activitats paral·leles

-8 de març de 18:00 a 21:00 h. *Master class* de Marina Núñez. Amb inscripció: activitats@esbaluard.org. Preu: 10 euros (10% de descompte per a Amics d'Es Baluard i per a guies del COGTIB). Places limitades.

-9 de març a les 20:00 h. Inauguració amb la presència de l'artista.

-4 d'abril a les 19:00 h. Encontre amb la curadora del projecte Nekane Aramburu. «Aproximación a Reproductibilitat 2.3: vínculos visuales, artificios y fantasmagorías».

Amb el patrocini de:

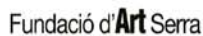
Col·labora:

Universidade de Vigo

Dates de l'exposició: 10/03/2017-09/04/2017

Horaris del museu:
Dimarts a dissabte de 10 a 20 h.
Diumenge de 10 a 15 h.
Dilluns tancat

ESBALUARD | museu d'art modern
i contemporani de palma

Plaça Porta Santa Catalina, 10-07012 Palma T +34 971 908 200 museu@esbaluard.org www.esbaluard.org

Català

Reproductibilitat 2.3. Marina Núñez. Phantasmas

La sèrie «Reproductibilitat» és un projecte en procés que avança des del 2013 a través d'una sèrie d'exposicions que analitzen l'evolució de la imatge en moviment i es presenta en mostres col·lectives o monogràfics que van de la fotografia històrica a les tecnologies més recents en les pràctiques artístiques contemporànies.

Mitjançant la proposta de Marina Núñez, i seguint la senda del març de 2016 amb Narcisa Hirsch, posem la mirada en els límits del cinema experimental amb les arts, els trucatges visuals vinculats a les primeres projeccions cinètiques i la intervenció en la samplerització de videojocs que generen nous universos auràtics integrats en la pell dels espais.

Un projecte ideat per a l'Aljub, l'antic dipòsit d'aigües subterrani del complex cultural d'Es Baluard, en el qual l'autora ens involucra en una atmosfera suggestiva en complicitat amb la història del lloc i les energies de vides passades.

Les peces que componen el projecte són alguns dels clàssics més destacats de Marina Núñez: *El infierno son nosotros* (2012), *Ofelia (Carmen)* (2015), *Ofelia (Inés)* (2015), i l'obra creada específicament per al projecte, *Phantasma* (2017).

Sobre aquest projecte, Marina Núñez escriu:

«Històricament, els fantasmes han estat i són diverses coses: espectres demoníacs o sagrats que prenen forma humana, ànimes de difunts capaces de relacionar-se d'alguna manera amb els vius, energies reminiscents d'algunes situacions formidables o bé provocades per les emocions intenses d'alguna persona viva...

Es relacionen amb l'existència d'una ànima independent del cos i per tant d'una vida més enllà de la mort, o amb un fenomen paranormal que deixarà de ser-ho quan la ciència conegui millor la química cerebral o les lleis de l'espai-temps, o fins i tot amb trucs il·lusionistes de farsants, la idea de l'existència de fantasmes és poderosa i excitant perquè són fenòmens sobrenaturals que suposen la irrupció de quelcom estrany i sobrecol·lidor que pertorba l'ordre racional. La seva existència evanescent en un món d'ombres i indicis s'oposa a la contundència d'un món cruament nítid. Són misteriosos, sorprenents i fascinants.

Sens dubte, una explicació convencional dels fantasmes és que els pretesos testimonis són persones pertorbades, amb estats alterats de la consciència, que no perceben més que il·lusions fantàstiques del seu cervell. Igualment, per a la psicoanàlisi, un fantasma és una fantasia recurrent, una imatge creada per la nostra ment, una realitat psíquica elaborada, part de la vida imaginària de les persones, que articula de diverses maneres (satisfactòries o traumàtiques) la relació dels desitjos o l'inconscient amb la realitat objectiva. En tot cas, per la potència de la seva irrealitat, són capaços de trastornar-nos.

L'espai ja de si mateix literari de l'Aljub, subterrani, antic i voltat com un temple, comunicat al final amb un túnel secret amb llegendes antigues, és perfecte per a una fantasmagoria d'imatges projectades.

Els 6 espectres de *Phantasma* provoquen més malenconia que por, perquè evoquen la mort. Cadàvers per terra amb els rostres que es van desfent, erosionats pel vent, fins a convertir-se en buits-tombes, dels quals sorgeixen finalment altres aspectes de l'ésser, una mena d'estructures essencials, ja descarnades, que amb tot no fugen, i també s'esvaeixen com a fum. No hi ha un començament alternatiu, tan sols la desaparició.

Les Ofèlies també pertanyen a un món oníric: els seus rostres, com els dels fantasmes, es desintegren en partícules, es foraden, però es recomponen al ritme de l'aigua en què estan submergits. Fins que el somni es fa carn, el psíquic, orgànic, la bogeria o la mort, reals.

I amb l'aire i l'aigua, el foc. Els habitants d'*El infierno son nosotros*, amb postures pròpies d'endimoniats, intenten escapar de les flames. Però és un intent absurd i inútil i la seva caiguda en el foc és inevitable, perquè cada un dels seus cossos és precisament una d'aquestes flames, ells mateixos són l'infern, encara que tal vegada no ho sàpiguen».

Marina Núñez (Palència, 1966), representa a les seves obres éssers diferents, aberrants, monstruosos, els que existeixen al marge o en contra del cànon. Els cossos anòmals que habiten els seus quadres, infografies o vídeos ens parlen d'una identitat metamòrfica, híbrida, múltiple. Recrea una subjectivitat desestabilitzada i impura per a la qual l'*alteritat* no és quelcom aliè, sinó que constitueix bàsicament l'ésser humà.

Ha exposat individualment en centres públics com l'Espacio Uno del Museo Reina Sofía, Madrid (1997), La Gallera de la Comunitat Valenciana, València (1998), Fundació Pilar i Joan Miró a Mallorca, Palma (2000), església de Verónicas, Murcia (2001), DA2, Salamanca (2002), Casa de América, Madrid (2004), Instituto Cervantes, París (2006), la Panera, Lleida (2008), MUSAC, Lleó (2009), Centre del Carme, València (2010), Sala Rekalde, Bilbao (2011), Patio Herreriano, Valladolid (2012), Sala Alcalá 31 de la Comunitat de Madrid, Madrid (2015) o Artium, Vitòria (2016).

Pel que fa a les exposicions col·lectives, es poden destacar *Transgenéric@s* (1998, Koldo Mitxelena Kulturnea, Sant Sebastià), *La realidad y el deseo* (1999, Fundació Miró, Barcelona), *Zona F* (2000, Espai d'Art Contemporani de Castelló), *I Bienal Internacional de Arte* (2000, Museo Nacional de Bellas Artes, Buenos Aires), *Ofelias y Ulises. En torno al arte español contemporáneo* (2001, Antichi Granei, Giudecca, Venècia), *Big Sur. Neue Spanische Kunst* (2002, Hamburger Bahnhof, Berlín), *Pain; passion, compassion, sensibility* (2004, Science Museum, Londres), *Posthumous choreographies* (2005, White Box, Nova York), *Identidades críticas* (2006, Patio Herreriano, Valladolid), *Pintura mutante* (2007, MARCO, Vigo), *Banquete (nodos y redes)* (2009, Laboral, Gijón, i 2010, ZKM, Karlsruhe, Alemanya), *Skin*, (2010, Wellcome Collection, Londres), *Genealogías feministas en el arte español: 1960-2010* (2012, MUSAC, Lleó), *Monstruo. Historias, promesas y derivas* (2013, Fundación Chirivella Soriano, València), *La imagen fantástica* (2014, Sala Kubo-kutxa, Sant Sebastià), *Gender in art* (2015, MOCAP, Museum of Contemporary Art in Krakow, Polònia).

La seva obra figura en col·leccions de diverses institucions com ara el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, l'Artium de Vitòria, el MUSAC de Lleó, el Patio Herreriano de Valladolid, la Panera de Lleida, el TEA de Tenerife, el CAAM de Las Palmas, Es Baluard Museu d'Art Modern i Contemporani de Palma, la Fundació "la Caixa", la Fundación Botín, el MAC de la Corunya, el CAB de Burgos, el FRAC Corse, el Mint Museum o la Corcoran Gallery of Art de Washington DC.

És professora a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Vigo.